

VALLANKUMOUKSELLINEN LIIKE SIIRTOMAISSA¹

Pyydän, ettei alustustani pidettäisi tyhjentävänä se-
lostuksena vallankumousliikkeistä siirto- ja puolisiirto-
maissa, vaan ainoastaan täydennyksenä ja valaisuna
sille, mitä tämän kysymyksen teesiluonnoksessa jo on sa-
nottu.

Aluksi pari huomautusta. Tärkeimpänä pääasiana on
teesissä pidettävä ensinnäkin selitystä imperialistisen
siirtomaapolitiikan luonteesta. Sen luonteen oikein ym-
märtämisestä riippuvat perustavat taktilliset johtopää-
telmät. Toiseksi teesissä esitetään siirto- ja puolisiirto-
maiden kansallisreformismi eli porvarillinen demokratis-
mi sikäläisen porvariston poliittisena pääsuuntana. Kol-
manneksi niissä yritetään yhtenäisessä muodossa esittää
tähänastisten vallankumousliikkeiden kokemus Kiinassa
ja muissa siirtomaissa.

Intia — klassillinen siirtomaa

Haluaisin valaista teesien erinäisiä pääajatuksia In-
tian konkreettisella esimerkillä. Valitsen Intian siksi,
että Intia on klassillinen siirtomaa, siksi, että Intian
merkitys kansallisessa kumousliikkeessä on erikoisen

¹ Alustus Kommunistisen Internationalen VI maailmankong-
ressissa 1928.

suuri, ja vihdoin siksi, että käsitykseni mukaan Intiassa lähitulevaisuudessa kehittyvä syvä käypä vallankumouksellinen kriisi.

Eräs saksalainen pikkuporvarillinen kirjailija Bernhard Kellermann, joka hiljakkoin matkusteli Intiassa, on kirjoittanut, että Intia on perin köyhä maa. Se on virheellisesti sanottu. Mutta vielä virheellisempi on imperialistien selitys, että Intia on rikas, pitkälle kehittynyt maa. Marx on jossakin kohdassa "Pääomassa" esittänyt erään porvarillisen taloustieteilijän lausunnon, että rikas on se maa, jossa kansa on köyhä. Tässä mielessä Intia on todellakin rikas. Mutta kun toisaalta otetaan huomioon, että vuotuinen kansallistulo on arviolta vain 38 ruplaa henkeä kohden (se on niin alhainen, että Japaninkin on 3-kertainen, Espanjan noin 5 ½-kertainen, Saksan 15-kertainen!), niin saamme aavistuksen Intiassa vallitsevasta köyhyydestä.

Yksipuolisen ja kieron kuvan saamme myös, jos otamme ainoastaan Intian viennin absoluuttiset luvut siitä, mitä Intia on saavuttanut eri tuotantoaloilla ja miten se riisin ja juutin tuotannossa on ensi tilalla, sokeriruo'on, teen ja puuvillan tuotannossa toisella ja vehnän tuotannossa kolmannella tilalla, tahi jos kuulemme Intian teollisen kehityksen noususta viime vuosina. Täten saadaan jonkinlainen totuuden häivä väitteelle, että Intia on maailman huomattavimpia teollisuusmaita. Onhan tunnettua, että Kansainliiton työtoimisto on "tunnustanut" Intian kuuluvan maapallon 8 suurimman teollisuusmaan joukkoon.

Jos näitä järkeilyjä jatketaan, tullaan tolkkutomiin tuloksiin. Vuotuiset sotilasmenot ovat Intiassa kaksi kertaa niin korkeat kuin imperialistisessa Japanissa. Intia vie päämiakin muihin maihin. Näitä tosiasioita pinta-puolisesti tarkastellen voisi tulla jopa siihen tulokseen,

että Intia on muuttumassa imperialistiseksi maaksi. Liikipitäen näin kuvataankin olot englantilaisen imperialismin virallisissa selostuksissa. Näiden selostusten mukaan on Intiassa käynnissä suurenmoinen "taloudellinen ja henkinen edistys", joka on täysin sopusoinnussa Englannin imperialismin kanssa. Tämä on luonnollisesti vain imperialistinen valhe.

Intia ei vielä ole mikään teollisuusmaa, vaan se on suuri maataloudellinen manner. Siellä on 686.000 kylää. Valtava enemmistö Intian talonpojista on köyhiä talonpoikia. Sitäpaitsi on Intiassa 50—60 miljoonaa pariasta, jotka muodostavat yhteiskunnan alimman kerroksen.

Talonpojat ja paariasaines muodostavat Intian yhteiskunnallisen pyramiidin pohjakerroksen. Tämän pyramiidin huippuna on pieni valkoisten riistäjien ryhmä, noin 103.000 täysikäistä valkoista miestä — miltei kaikki englantilaisia — jotka verrattuna intialaiseen kansaan ovat kuin kärpänen elefantin selässä. Jokaista valkoista riistäjää kohden on 3.000 intialaista.

Mitä nämä valkoiset ovat? Suurin osa, noin 64.000, on upseereja, kenraaleja, sotilaita, poliiseja ja ylempiä virkamiehiä, suurkauppiaita jne. Pyramiidin huippuna Intian varakuningas. Hänen yläpuolellaan ovat siirtomaa-asiain valtiosihteeri Lontoossa, kuningas ja vihdoin n.s. "suuri viitonen", Englannin viisi suurinta pankkia.

Englantilaiset imperialistit hallitsevat tätä suurta 300-miljoonaista kansaa monin keinoin; parhaita niistä on ollut opiumi, jonka kanssa viime aikoina on kilpaillut alkoholi ja viimeisimpinä vuosina kokaini. Toisena Englannin vallan pönkittämiskeinona on ollut eri uskontojen yllyttäminen toisiaan vastaan.

Tov. Varga on tehnyt laskelmia Englannin porvariston Intiassa kiskomista voitoista, jotka hänen arvionsa mukaan nousevat 167 milj. puntaan (noin 1.670 milj. ruplaa) vuodessa. Tämä valtava summa on noin ¼ Intian kansallistuloista.

Intian teollinen kehitys ja Englannin pääoman siirtomaa- politiikka

Tämän lyhyen katsauksen jälkeen Intian yhteiskuntaloihin siirryn kysymykseen Intian teollisesta kehityksestä. Brittiläisen valtakomennon ensi ote Intiassa oli kotimaisten kutomatehtaiden toiminnan kieltäminen. Englannin imperialismi jarrutti kaikin tavoin Intian teollista kehitystä. Vasta 10—15 viime vuoden ja pääasiassa sodan aikana oli englantilaisten pakko sallia Intian teollisuuden kehitys. Niinpä esim. työläisten luku metalliteollisuudessa on kymmenenä viime vuotena kasvanut 100 % ja kemiallisessa teollisuudessa 130 %. Nämä teollisuushaarat ovat kuitenkin vielä perin heikkoja. Nykyään on teollisessa elämässä ainoastaan tekstiiliteollisuudella huomattava merkitys.

Intian teollisen kehityksen nopea vauhti muutamina viime vuosina on saanut muutamat toverit vetämään siitä virheellisiä johtopäätöksiä. He väittävät, että Englannin imperialismi on ottanut kokonaan uuden kurssin Intian suhteen. Jotkut heistä ovat menneet niin pitkälle, että väittävät brittiläisen imperialismin dekolonisoivan Intiaa. Tämä johtopäätelmä on tietysti aivan väärä. Jos brittiläinen imperialismi olisi tosiaan ottanut kurssin Intian teollistamista kohden, joka veisi Intian dekolonisoimiseen, silloin olisi meidän tarkistettava kä-

sitystämme imperialistien siirtomaapolitiikasta kokonaisuudessaan. Tosiasiat puhuvat kuitenkin sitä vastaan.

Intian teollinen nousu on kieltämätön. Kysymys on tästä: pyrkiikö Englannin imperialismi teollistamaan Intian vai eikö? Ei pyri, sen osottavat meille tosiasiat.

Intian nopean teollisen kehityksen sodan vuosina selittää se, että Englannin porvariston oli pakko tehdä myönnytyksiä Intian porvaristolle. Muistammehan silloisen tilanteen Intiassa. Sodan alussa puhkesi Intiassa kapinoita sotaväen keskuudessa, samoin suuria talonpoikaiskapinoita. Porvariston kansallinen liike vahvistui. Japanin ja Yhdysvaltain porvaristo käytti hyväkseen sodan suomaa tilaisuutta ja tarmokkaasti pyrki tunkemaan Englannin kapitalismin pois Intian markkinoilta. Englannin hallituksen eteen nousi vaihtoehto — joko se menettää Intian siirtomaana, tai sen on tehtävä vissejä myönnytyksiä Intian porvaristolle. Englanti valitsi jälkimmäisen. Suurin Englannin taloudellisista myönnytyksistä oli 15 % tulli tekstiiliteollisuuden tuotteille.

Mutta Englannin porvaristo ymmärtää vallan hyvin, että Intian teollinen kehitys tekee lopulta väistämättömäksi yhteentörmäyksen Intian itsenäisen kehityksen etujen ja Englannin porvariston etujen välillä. Sentähden pyrkii Englannin porvaristo pidättämään teollisuuden kehitystä Intiassa.

Saattaisi odottaa, että Englannin kapitalistit käyttäisivät hyväkseen edullista tilannetta (alhaiset työpalkat ym.) sijoittaakseen pääomia Intian teollisuuteen. Katsokaamme, miten Englannin pääoman vienti Intiaan on kehittynyt. Viimeisinä vuosina sodan edellä oli englantilaisen pääoman vienti Intiaan vakaantunut 15—16

miljoonan punnan paikkeille. Sodan jälkeen supistui pääomien vienti Intiaan perin pieneksi. Vv. 1921—23 vienti taas vahvasti lisääntyi, nousten 25—36 milj. puntaan vuodessa, mikä oli $\frac{1}{5}$, jopa $\frac{1}{4}$ Englannin koko pääomien viennistä. V. 1923 jälkeen tapahtuu jyrkkä muutos.

Englannin pääoman vienti Intiaan supistui 2—3 miljoonaan puntaan ja vuonna 1927 oli se vain 0,8 milj. puntaa, siis hyvin mitätön summa. Näemme siis, että lukuunottamatta vuosia 1921—23 Englannin pääoma pyrki supistamaan sijoituksiaan Intiaan. Ja vv. 1921—23 käytettiin korkeintaan 10 % pääomista tuotannollisiin tarkoituksiin. Muu osa käytettiin hallituksen tuottamattomiin tarkoituksiin (pääasiassa sotilaallisiin tarkoituksiin).

Näemme viime aikoina monia eri otteita Intian teollisen kehityksen estämiseksi. Tällainen toimenpide on rupian (Intian rahan) kurssin keinotekoinen kohottaminen, mikä käytännössä merkitsee 12 $\frac{1}{2}$ % palkkiota niille, jotka tuovat tavaraa Intiaan. Tämä merkitsee, että suojelustulli menettää merkityksensä. Intian porvaristo on jo kauan vaatinut Intian valtiopankin perustamista. Mutta Englannin hallitus vastustaa jyrkästi tätä vaatimusta. Tämä kaikki osoittaa, että Englannin imperialismi ajaa Intiassa taannuttavaa talouspolitiikkaa, pyrkii estämään maan teollistumista. Tällä tavalla Englannin imperialismi kumoo aikaisemmat taloudelliset myönnytyksensä. Simon'in komitean lähettämällä Intiaan ei suinkaan pyritä Intiaa "dekolonisoimaan", vaan päinvastoin lujittamaan Intian riippuvuutta Englannista.

Agraarivallankumouksen mahdollisuus

Huolimatta Englannin tällaisesta politiikasta menee Intian teollinen kehitys eteenpäin, vaikkakin hitaasti ja suurin vaikeuksin, ja aiheuttaa yhä kasvavaa ristiriitaa Intian ja Englannin välillä. Vain nopea kotimaisten markkinain laajentuminen voisi lykätä edessä olevan vallankumouksellisen kriisin. Mutta kotimaisten markkinain nielemiskyky Intiassa riippuu pääasiassa suurten talonpoikaisjoukkojen kulutuskyvystä. Intialaisen talonpoijan ostokyky on taas perin alhainen, johtuen kolminkertaisesta riistosta: brittiläisen imperialismin, kotimaisten maanomistajien ja kauppa- ja koronkiskojapääoman riistosta. Intialaisissa kylissä on käynnissä yleinen köyhtymisprosessi. Teollisuus ei kykene nielemään tätä köyhtynyttä väkeä.

Brittiläinen valtakomento on Intiassa hävittänyt kyläyhteisön ja luonut suurmaanomistajien, eräänlaisten uusien feodaalisten valtaherrojen uuden luokan, joka on brittiläisen imperialismin päätuki Intiassa. Nämä maanomistajat vuokraavat maita talonpojille. Mutta näiden maanomistajien ja vuokraajatalonpoikien välillä on usein jopa 10—12-asteinen välivuokraajien, väliriistäjien portaikko. Intian talonpojat ovat siis moninkertaisen riiston alaisia. Jos talonpoika ei voi maanvuokraa maksaa, joutuu hän vielä koronkiskurien kynittäväksi. Miltei puolet Intian talonpojista on velkataakan alla. On laskettu, että velkain korot, verot yms. nielevät 70—80 % intialaisen talonpoijan tuloista. Kun maan hinta Intiassa on tavattoman korkea, niin talonpoikaistalouden pirstoutuminen pieniksi vuokratalouksiksi on Intiassa saavuttanut äärirajansa. Sitä paitsi ovat saksat maata-

loustuotteiden hintojen ja teollisuustavarain hintojen välillä ammottavan auki.

Ainoa keino, jolla kotimaisten markkinain vastaanotokykyä voitaisiin sanottavammin lisätä, olisi perusteellinen agraarireformin suorittaminen. Mutta suurmaanomistajain maaomaisuuden takavarikoiminen on Englannin imperialismille poliittisista syistä mahdoton. Viljelyskelpoisen maa-alan laajentaminen keinotekoisen kastelun avulla ei laajemmassa mitassa ole toteutettavissa, koska intialaiset talonpojat eivät kykene kantamaan niitä kustannuksia, joita kastelulaitteiden rakentaminen aiheuttaisi.

Tapahtumain kulku siis osoittaa, että ristiriitojen solmun voi Intiassa ratkaista vain *agraarivallankumous*.

Ei ihme, että Intian porvaristo näissä oloissa lyö hätärumpua. Intian lakejasäättävä kokous päätti yksimielisesti — tietenkin poikkeuksena englantilaisten ja muutamien muhamettilaisten aristokraattien äänet — boikottoida Simonin komiteaa. Intian kansalliskongressi (natsionalististen puolueiden yhtymä) asettui Intian täydellisen kansallisen riippumattomuuden kannalle. Voidaan kyllä väittää, että tämä on vain petkutuspolitiikkaa, että Intian porvaristo on vain olevinaan oppositiossa, mutta tosiasiallisesti onkin liitossa Englannin imperialismin kanssa. Mutta ei tulta ilman savua. Intian porvariston välittelyt ovat merkkejä siitä, että Intiassa on kypsymässä jotain vakavaa ja tärkeätä, on tulossa syvä kumouksellinen kriisi. Miltei kaikilla teollisuuden ja maatalouden aloilla on jo kriisi. Kiintoisaa on se, että tätä kriisiä ei ole ollenkaan aiheuttanut pääoman puute. Pääomia on Intian porvaristolla enemmän kuin kylliksi. Englannin imperialistit yrittävät kaikin tavoin auttaa Intian kapitalisteja sijoittamalla liiat pääomansa joko ostamalla kotimaisia lainapapereita taikka viemällä pääomia Bra-

siliaan ym. maihin, ostamalla kultaa, hopeaa jne. Min-kätähden vapaa pääoma ei mene Intian teollisuuteen? Vain sentähden, että englantilaiset asettavat miltei voittamattomia esteitä Intian teollistamisen tielle. Juuri tämän tähden on viime vuosina seissyt iso osa sodan jälkeen perustetuista metallitehtaista.

Intian porvariston kansallis- reformismi

Ymmärtääkseen tilanteen Intiassa on erikoisen tärkeätä saada oikea käsitys Intian porvariston politiikasta. Sen politiikka voidaan määritellä kansallisreformiksi. Selvä asia, että tuo politiikka on suunnattu proletariaattia vastaan — porvaristohan on aina porvaristo. Helppo on ymmärtää myöskin se, että Intian porvariston politiikka ei ole kumouksellista. Puolittain kumouksellisen joukkoliikkeen kärjistymisen aikoina v. 1922 teki Intian kansalliskongressi jyrkän pesäeron Intian työväen ja talonpoikain kumouksellisista esiintymisistä ja antautui Englannin porvariston edessä. Intian porvaristo tahtoisit tietysti päästä valtaan, mutta kieroilla keinoilla, ohi joukkojen.

Kotimainen porvaristo näyttölee Intiassa siitä huolimatta aika vaikuttavaa osaa. Sen vaikutus pikkuporvarillisten joukkojen keskuudessa on vielä sangen suuri. Meidän tehtävämme on joukkojen vapauttaminen kansallis-reformistisen porvariston vaikutuksesta. Tässä pitää ottaa huomioon kaupunkiporvariston sekä pikkuporvariston ja sivistyneistön osuus, eritoten sen keskuudessa vallitsevan suuren työttömyyden vuoksi. Nykyään on Intian teollisuustyöväellä valtavia lakkoliikkeitä. Ne ovat sangen kuvaavia osoittimia Intian työväen kumouksellisesta kehityksestä ja myöskin tilanteen kärjistymisestä Intiassa.

"Dekolonisoinis"-teorian virheellisyys

Lopuksi tahtoisin vielä kerran korostaa sen käsityskannan virheellisyyttä, että Intiassa muka on käynnissä "dekolonisoinis"-prosessi. Tässä kysymyksessä pitää päästä täyteen selvyYTEEN. Sen ratkaisusta riippuu hyvin paljon — nimittäin se, kykenevätkö intialaiset toverimme vapauttamaan Intian talonpoikaiston ja proletariaatin sellaisista harhoista, että Britannian imperialismin politiikka muka pyrkii "dekolonisoidaan" Intian. Intian "dekolonisoinista" ei tule milloinkaan suorittamaan sahib (niin nimitetään Intiassa valkoisia herroja). Tämä historiallinen tehtävä lankeaa Intian proletariaatin ja talonpoikaiston osalle. On tärkeätä, että intialaiset toverimme paljastavat kansallis-reformistien Intian työväenluokan ja talonpoikaiston joukkoihin levittämät harhat Englannin kapitalismin "reformatoorisesta tehtävästä" Intiassa. Vasta tämän tehtyään voivat intialaiset toverimme täyttää historiallisen tehtävänsä.

KIINAN VALLANKUMOUKSEN OPETUKSET

Siirryn nyt Kiinan vallankumouksen opetuksiin. Kaikki oleellinen on niistä jo teeseissä esitetty.

Kiinan vallankumouksesta olemme kaikki saaneet paljon uutta. Tiedän vain yhden miehen Neuvostoliiton alueella, miehen, joka ei ole Kiinan vallankumouksen kokemuksista mitään oppinut eikä mitään unohtanut. Tämän miehen nimi on Trotski. Hän se nytkin tahtoo meitä opettaa. Hän pitää Kiinaa melkeinpä tavallisena kapitalistisena maana, hän näkee siellä vain kapitalistisia suhteita, muita suhteita hän ei siellä hoksaa, sentähden, että se ei oikein sovi hänen konsepteihinsa. Eipä hän näe Kiinassa edes imperialistista siirtomaakomentoa, sillä

kansallisuuskysymys rikkoo hänen konseptinsa välittömästä sosialistisesta vallankumouksesta Kiinassa, sillä Trotski tahtoo näyttää radikaalisemmalta kuin kukaan muu. Hän ei voi hyväksyä työväen ja talonpoikain demokraattista diktatuuria, jota me propagoimme sorsonalaisessa agraarimaassa, jollainen Kiina on, siirtymismuotona sosialistiseen vallankumoukseen, jonka puolesta Kiinan työtätekevät joukot jo taistelevat. Hän hylkää vallankumouksen tämän siirtymisetapin. Hän sanoo, että Kiinassa ovat olemassa kaikki poliittiset ja taloudelliset edellytykset sosialistiselle vallankumoukselle. Kiinan monimiljoonaista talonpoikaistoa hän ei tahdo ottaa laskuihinsa. Enemmänkin, päinvastoin kuin kaikki Kiinan elämän tuntijat, Trotski väittää nyt, että ”eniten levinnyt, yleisin ja vihatuin riistäjä maaseudulla on kulakki”, ja sentähden on Kiinan vallankumouksen tärkein tunnussana — taistelu kulakkeja vastaan.

Trotski esittää tunnukseksi sen, että Kiinassa on ”heti kun agraariliike uudelleen syntyy”, luotava köyhälistökomiteat. Ne luotiin Venäjälläkin Lokakuun vallankumouksen toisessa etapissa, v. 1918 puolivälissä. Trotskin sanojen mukaan ”kulakkien hävittäminen tulee olemaan Kiinan Lokakuun ensimmäinen, eikä toinen askel”. Näin esittää Trotski tunnuksen, joka nykyisen tilanteen vallitessa Kiinassa voisi näytellä provokatoorista osaa. Jos agraariliikkeen nousun aikana Kiinassa yritettäisiin tätä tunnusta toteuttaa, niin siitä tulisi parhain keino vallankumouksen viemiseksi tappioon.

Tällaisia neuvoja voi antaa vain sellainen mies, joka on kyvytön ymmärtämään, että hänen suurin ja täysin ansaitsemansa häpeä on se, että ensimmäinen proletaarinen sosialistinen valtio on lähettänyt hänet karkoitusalueelle Neuvostovaltaa vastaan suorittamansa agitatio-

sion vuoksi. Jo yksin se, että tämä mies ei näissäkään oloissa osaa vaieta, paljastaa hänet sitäkin paremmin.

Kiinan kumouksen opetuksista ja tehtävistä on tärkein sanottu jo teeseissä. Kysymykseen, menettelivätkö kommunistit oikein menessään Kuomintangiin, antavat teesit myöntävän vastauksen. Kiinan kommunistien virhe on se, että he eivät ajoissa kyenneet näkemään väistämättömäksi Kuomintangin hajaannusta ja vetämään tästä välttämättömiä johtopäätöksiä. Kommunistisen Internationalen johdon poliittinen linja on yleensä ollut oikea. Komintern antoi Kiinan kommunistipuolelle oikean ohjeen — on pyrittävä valtaamaan johto vallankumousliikkeessä, voittamaan proletariaatille hegemonia, päästämään agraarivallankumouksen voimat valloilleen. Oikeat ovat olleet Kominternin organisatorisetkin ohjeet, erikoisesti työn vahvistaminen armeijassa ja vallankumouksen myöhemmässä vaiheessa — työväen ja talonpoikain vallankumousarmeijan luominen. Mutta näitä ohjeita ei ole vähissäkään määrässä täytetty.

Organisatoriset muodot joukkojen mukaan vetämiseksi

Tahtoisin tässä pysähtyä seuraavaan kysymykseen: Millaiset ovat organisatoriset tehtävät vallankumouksen sellaisessa vaiheessa kuin Kiinassa nyt, jolloin ei vielä voida järjestää neuvostoja kapinan eliminä. Toisin sanoen, millaisia pitää tässä vaiheessa olla joukkojen mukaanvetämisen organisatoristen muotojen, joiden avulla voidaan valmistella vallan valtausta, millaisia ovat joukkojen mobilisoinnin organisatoriset muodot, ei ainoastaan proletariaatin, vaan myöskin talonpoikaiston organisatoriset muodot, joiden avulla kyettäisiin liittämään yhteen ei vain vallankumoukselliset ja puolukumo-

ukselliset, vaan myöskin reformistiset joukot, jotta saataisiin nämä vapautetuiksi reformistien vaikutusvallasta, mitkä ovat työväen, talonpoikain ja sotilaiden liiton organisatoriset muodot, jotka myöhemmin voivat valautua neuvostojen muotoon.

Aikoinaan korostettiin sitä, että kommunistien pitää työskennellä Uhanin Kuomintangin sisällä ja kaikissa joukkojärjestöissä, vapauttaakseen joukot porvarillisesta ja pikkuporvarillisesta johdosta.

Toveri Stalin puhuessaan "tulevien neuvostojen valmistelevista aineksista", korosti erikoisesti sellaisten joukkojärjestöjen merkitystä kuin kumoukselliset talonpoikaiskomiteat ja työväen ammattiliitot. Epällemättä ovat nämä järjestöt tärkein joukkojen mobilisoinnin organisatorinen muoto tässä vaiheessa. Mutta ovatko tarkoituksenmukaisia muut organisatoriset muodot, jotka vallan valtaamisen hetkellä voitaisiin helposti muuttaa neuvostoksi? Eräät toverit ajattelivat yhteen aikaan, että tällaisena muotona voisi olla työväen ja talonpoikain puolue. Nyt näemme selvemmin kuin aikaisemmin, että tämä muoto ei kelpaa, varsinkaan siirto- ja puolsiirtomaissa. Työväen- ja talonpoikainpuolue voi helposti turmeltua pikkuporvarilliseksi puolueeksi ja luisua pois kommunistien johdon alta.

Teesiluonnoksessa esitetään esimerkkeinä muitakin järjestömuotoja. Siinä sanotaan:

"Niinpä esimerkiksi huolellisesti valmistellut, aika ajoin koolle kutsuttavat vallankumouksellisten talonpoikaiskomiteain ja ammattiliittojen edustajain yhteiset konferenssit ja edustajakokoukset saattavat olla paikallaan tällaisina höljinä järjestömuotoina; visseissä oloissa saattaa olla merkitystä näiden konferenssien valitsemilla yhteisillä vallankumouksellisilla toimintakomiteoilla, jotka johtavat erilaisia joukkoesiintymisiä, ja konferenssiin osallistuneiden selostuksilla, työläis- ja talonpoikaisjoukoille yms. Sillä ehdolla, että kommunistinen puolue ky-

kenee johtavasti vaikuttamaan tähän liikkeeseen, varsinkin kumouksellisen nousun aikana, on tärkeätä, että kommunistinen puolue yrittää saamaan aikaan yhteyden ei ainoastaan yleisten tunnussanojen muodossa, vaan myöskin tarkoituksenmukaisen järjestöllisen yhteyden vallankumouksellisen työväen ja talonpoikain liikkeen välille jo ennen sitä hetkeä, jolloin voidaan ryhtyä muodostamaan työväen ja talonpoikain neuvostoja.”

On aivan mahdollista, toverit, että yhtenäisiä järjestömuotoja, jotka kelpaisivat jokaiseen maahan ja jokaiseen tilanteeseen, ei ylimalkaan ole olemassa.

Minusta näyttää, että nämä muodot pitää eri maissa soveltaa konkreettiseen tilanteeseen ja että niiden pitää olla mahdollisimman joustavia. Mutta hyvin tärkeä on joka tapauksessa vallan valtauksen valmistelun organisaatorinen puoli porvarillis-demokraattisen vallankumouksen aikana, tämän vallankumouksen valmistelemissa vaiheissa.

Ei ainoastaan kommunistinen puolue, vaan myöskin koko proletariaatti on Kiinassa viime vuosien tapahtumien tuloksena saanut suuren määrän kumouksellista kokemusta. Tässä suhteessa on Kiinan proletariaatti edullisemmassa asemassa kuin Intian proletariaatti, huolimatta siitä, että teollisuus Intiassa on kehittyneempää kuin Kiinassa. Tiedämme, että proletariaatin kumouksellinen kokemus voi yhden kumouksellisen liikkeen nousun kuukautena kasvaa enemmän kuin vuosien aikana normaalioloissa.

Proletariaatin erikoisuudet siirtomaissa

Kun käsittelemme kumouksellista liikettä siirto- ja puolisiirtomaissa, pitää meidän aina muistaa ne vaikeudet, jotka johtuvat siirtomaa-proletariaatin erikoisista

ominaisuuksista. Siirtomaiden proletariaatti on miltei kaikkialla ensimmäisen polven proletariaattia. Se on lähtenyt maaseudulta, ja suuri osa siitä palaa jälleen maaseudulle, sen kokoonpano on perin virtaava, siirtomaiden proletaarien joukossa on sängen vähän ammattitaitoista työväkeä, mutta hyvin paljon naisia ja lapsia. Siirtomaiden proletariaattia riistetään säälimättä: työläinen kuluetaan loppuun hyvin lyhyessä ajassa. Kerrotaan — enpä tiedä, kuinka täsmällisiä nämä tiedot ovat — että keskimääräinen ikä Intiassa on 24 vuotta, kun se Euroopan kapitalistisissa maissa on kaksi kertaa pidempi. Proletariaatin järjestäminen siirtomaissa on suuren työn takana. Sen esiintymiset ovat alkeellisia, sykähdyksellisiä; tällaiset esiintymiset on helppo saada johtoonsa, mutta yhtä helppo on menettää niiden johto.

Monissa siirtomaissa on työväen riistäminen keskittynyt plantasheihin ja kaivoksiin. Työolot ovat niissä orjan olot. Intiassa ei näihin laitoksiin päästetä yhtään tehdastarkastajaa eikä lääkäriä. Työväen järjestäminen on vielä aivan alkamatta, ja tämä järjestämistehtävä on meidän vaikeimpia tehtäviämme. Lakot ovat huomattavin ilmiö siirtomaiden työväenliikkeessä. Lakkoon aktiivisesti osaaottavien määrä on useimmiten perin pieni. Suurin osa työläisistä matkustaa maaseudulle ja odottaa siellä lakon päättymistä ja vain pienoinen aktiivinen joukko vie lakon loppuun asti. Mutta ne työläiset, jotka lakkojen takia painuvat maaseudulle, ne kuljettavat valankumouksellisia tunnuksia maakyliin. Se on epäilemättä suuri etu. Tämän takia työväenliike johtaa talonpoikain liikettä suuremmassa määrin kuin kapitalistisissa maissa. Päätävästi pitää tapella työväenliikkeen merkityksen aliarvioimista vastaan siirtomaissa.

Kiinan ja Intian kommunististen puolueiden tehtävät

Tärkein ja kiireellisin tehtävä siirtomaissa on kommunistipuolueiden luominen. Sanomme, että siirtomaat ovat imperialismin "Akilleen kantapää", mutta kommunistipuolueiden luominen siirtomaihin on meidän helppo kohtamme. Ainoastaan Kiinassa on meillä joukkopuolue, mutta se on poikkeus. Muissa siirto- ja puolisiirtomaissa, tärkeimmissäkään, meillä ei ole varsinaista puoluetta.

Suuri osa Kiinankin kommunistisen puolueen jäsenistä (100.000) on talonpoikaisainesta. Kiinan kommunistisen puolueen pitää suorittaa suurmittaista bolshevistista kasvatustyötä työväen keskuudessa luodakseen puolueelle runkojoukkoja. Kiinan kommunistisen puolueen on saatava oikea yhteys ammattiliittoihin, sovellettava työläisiin enemmän vakuuttamismenetelmiä, paljastettava pikkuporvarillinen reformismi, — siinä lähimmät tehtävät, joita ei saa väheksyä.

Intiassa pitää meidän kaikella tarmolla alottaa työstä ammattiliitoissa, puoluetyöntekijäin kasvattamisesta. Sellaisissa maissa kuin Intia ja Kiina on yhden tietoisien kommunistin vaikutus paljon suurempi kuin kapitalistisissa maissa. Meidän pitää luoda ohjaajien kantajoukko. Toveri Mukherdshi, joka kysymyksessä Intian teollistamisesta on oikeammalla kannalla kuin eräät toiset toverit, esitti aivan virheellisen ajatuksen, että Englannilla ja Intialla pitää olla yksi kommunistipuolue. Tov. M. on unohtanut, mitä Lenin kirjoitti teeseissään II kongressille. Nimittäin, että työläiset siirtomaissa syystä kyllä hautovat epäluuloja sortavaa kansaa kohtaan, ja tämä epäluulo kondistuu osittain emämaan työväkeen. Tämän epäluulon poistaminen on vaikeimpia niistä tehtävistä, mitkä toveriemme edessä ovat. Toveriemme imperialisti-

sisä maissa pitää ottaa tämä huomioon. Vain päättävällä, säälimättömällä taistelulla omaa imperialismia vastaan, tehokkaasti tukemalla kumouksellista liikettä siirtomaissa ja myös aktiivisesti avustamalla siirtomaiden kommunistipuolueita voidaan nämä vaikeudet poistaa.

Englannin Trade Unionien pääneuvosto panee liikkeelle kaikki voimansa alistaakseen Intian ammattiliitot vaikutuksensa alaisiksi. Nämä brittiläisten reformistien yritykset ovat sitäkin vaarallisempia, kun Intian ammattiliitot ovat vielä heikkoja, eivätkä laajat työväen joukot vielä niihin ole liittyneet. Sen tähden on Intian ammattiliittojen tehtävänä niiden intialaisten ammatillisten johtomiesten paljastaminen, jotka kulkevat brittiläisten reformistien vanavedessä. Vain vetämällä liikkeelle tekstiilityöväen, kuljetustyöväen, metallityöväen ja vuorityöväen laajat joukot, tarmokkaasti osallistumalla niiden jokapäiväiseen taisteluun, voi vasen siipi vahvistaa vaikutustaan ja vallata johtavan aseman ammattiliitoissa. Intian ammatillinen liike pitää sitoa yhteen Profinternin kanssa ammattiliittojen Tyynenmeren sihteeristön välityksellä.

Taistelu brittiläistä imperialismia vastaan, sen liittolaisia vastaan, kansallisreformistien paljastaminen, agitaatio talonpolkaiston keskuudessa ja agraarivallankumouksen kehittäminen, itsenäisten poliittisten ja ammatillisten työväenjärjestöjen luominen — siinä intialaisten toveriemme tärkeimmät tehtävät.

Lopetan. Kuulette vielä тов. Ercolin selostuksen kommunistien tehtävistä imperialistisissa maissa, erikoisesti taistelusta reformisteja vastaan siirtomaakysymyksessä; erikoiset selostukset Kiinan, Intian ja Indonesian liikkeistä, liikehtimisistä latinalaisen Amerikan maissa sekä erikoisen selostuksen neekerikysymyksestä.

Leninin neuvoja, joita ei saa unohtaa

Lopuksi tahtoisin korostaa eräitä Leninin perustavia ajatuksia, jotka hän lausui jo II kongressissa ja jotka nyt viime vuosien kokemusten yhteydessä saavat erikoisen merkityksen.

Ensimmäinen, perustava ajatus: sorrettujen ja imperialististen maiden kommunistien on välttämättä tuettava tosivallankumouksellista liikettä, eritoten vallankumouksellista työväen ja talonpoikain liikettä sorretuissa maissa.

Toinen ajatus: "Kommunistisen Internationalen pitää tukea porvarillis-demokraattisia kansallisia liikkeitä siirtomaissa ja takapajuisissa maissa vain sillä ehdolla, että tulevien proletaaristen puolueiden, jotka eivät ole kommunistisia ainoastaan nimeltä, ainekset kaikissa takapajuisissa maissa ryhmitetään ja kasvatetaan tietoisiksi omista erikoisista tehtävistään."

Kolmas Leninin ajatus: "Kommunististen puolueiden erikoisena tehtävänä näissä maissa on taistelu porvarillis-demokraattisia liikkeitä vastaan kansainsa piirissä", toisin sanoen kansallis-reformismia vastaan.

Leninin neljäs ajatus, jonka tässä tahdon esittää, on se, että "nykyisessä maailmantilanteessa imperialistisen sodan jälkeen määrää kansojen keskinäiset suhteet, valtioiden koko maailmanjärjestelmän, pienen imperialististen kansakuntien ryhmän taistelu neuvostoliikettä ja neuvostovaltioita vastaan, joiden johdossa on Neuvostovenäjä."

Viides Leninin ajatus viittaa siihen, mikä merkitys on vapautensa puolesta taistelevan Idän valtavan suurella väestöllä maailman sosialistisen vallankumouksen voitolle.

Vihdoin Lenin huomautti myöskin, että "edistyneimpien maiden proletariaatin avulla voivat takapajuiset maat siirtyä neuvostojärjestelmään, ja määrättyjen kehitysasteiden kautta sivuuttamalla kapitalistisen kehitysvaiheen."

Marx kirjeissään Intiasta huomautti, että kapitalististen maitten siirtomaapolitiikka, hirvittävästä rikollisuudesta huolimatta, on kuitenkin näytellyt jonkinlaista edistyksellistä osaa luomalla niissä välttämättömän pohjan teolliselle kehitykselle. Mutta Marx ei suinkaan tarkoittanut siirtomaiden todellista teollistamista kapitalististen maiden suorittamana. Finanssipääoman aikakaudella jarruttaa imperialistinen monopoli siirtomaiden itsenäistä taloudellista kehitystä yhä enemmän ja enemmän. Siirtomaiden vapautuminen imperialistien ikeestä ei ole mahdollinen muutoin kuin näiden maiden työtekevien joukkojen kumouksellisen kapinan kautta. Ensi kerran historiassa esittää *proletariaatti* tässä taistelussa itsenäistä osaa.

Olemme olleet siirtomaiden vallankumousliikkeen ensimmäisen suuren aallon nousun todistajina: aluksi Intiassa ja Egyptissä, sitten Kiinassa, Indonesiassa ym. Tämän liikkeen ensimmäinen aalto lyötiin takaisin. Mutta jo on nousemassa uusi, kumouksellisen nousun toinen aalto. Sen täytyy viedä siirtomaakansojen vapautumiseen työväen ja talonpoikain joukkojen taistelun tietä. Kuummen kongressin päätökset ovat johtolankana siirtomaiden työväen ja talonpoikain kumousliikkeelle.